

ÎN EXIL

GEORGE RACOVEANU

continuarea în pag. 3

sideră opera legislativă a unei societăți orientată spre viitor, ca o sinteză destinată a rezolvi conflictele de interes din cuprinsul ei. Consideră o legislație constituțională bine cumpănită ca o operă de artă supremă, iar normele dreptului roman, care înalță pe individ la rangul de persoană înzestrată cu capacități juridice, ca o pregătire pentru recunoașterea drepturilor omului poruncite de doctrina creștină. Garantarea proprietății individuale și a angajamentelor contractuale, ambele legate de educarea simțului răspunderii, sunt tot atâtea adausuri la înălțarea personalității, asigurându-i libertatea în ordinea legală.

Marx însă nu vrea să-l înțeleagă pe Hegel și substituindu-se lui, nesocotește faptul că doctrina acestuia culminează în filosofia istoriei și a dreptului, ultimele scrieri ale lui Hegel în care filosoful german își rezumă întreaga gândire. Prin înșelăciune și cu brutalitate Marx construiește o doctrină pretinsă dialectică, dar recomandând recursul la forță pentru a o pune în aplicare. E cea ce face pe orice om cinstit să-l califice pe Marx de impostor care mănuește o practică talmudică pentru a explica preținse adevăruri și numai pentru a justifica tendinți pătinoare. Marx denaturează istoria pentru a inventa un instrument de luptă.

Ceea ce rămâne însă valabil din efortul machiavelic a lui Marx de a-și impune teoriile, este să aducă din nou în discuție importanța învățământului istoric, ca știință socială. Dealtminteri așa a fost concepută istoria de marii gânditori din trecut, cari s'au servit de fapte și exemple pentru a ilustra învățăminte politice. Personalitatea cea mai cunoscută la origina gândirii politice a lumii occidentale care s'a servit de istorie pentru știința lui socială, a fost Aristotel. S'au luat după el Polibi și faimosul Cicero, ultimul apărător al rânduirii republicane a Romei antice. Acesta a sfătuit pe prietenul său Titu Liviu să scrie istoria Romei ca operă consacrată măreției romane și mărturie a învățămintelor din trecut. Din opera lui Titu Liviu ne-au rămas numai fragmente: 34 cărți din cele 142. De la căderea Romei luminile civilizației antice au fost stinse în occident pentru secole, în timp ce istoria s'a mărginit la scrierea de memorii sau cronici. Abia de la Montesquieu începe istoria a fost reinviată ca știință, care după spusele lui Mihael Cogălniceanu trebuie să fie icoana trecutului și poartă viitorului. Cărțile lui Montesquieu au servit minților luminate ale fauritorilor Constituțiilor Statelor Unite. Opera lor a fost într'adevăr științifică și totodată operă de artă. A rămas neschimbată peste 180 ani și nu și-a pierdut tinerețea.

Din păcate lumea europeană este dispusă să judece istoria cu scepticismul lui Anatole France care ne spune că învățătura istoriei n'a servit nimănui, iar astăzi filosofia existențialistă recomandă politica de la mână până la gură. S'a găsit un Rus comunist de altă părere în cartea intitulată: "Nu trăiește omul numai din pâine." Va veni poate momentul când și Franța îndrumătoarea civilizației europene să-și amintească valoarea trecutului ei.

Nu numai civilizația occidentală și-a formulat gândirea politică pe baza istorică, dar și cea orientală. Paralel cu civilizația greco-romană, în Extremul Orient, China s'a mândrit cu o civilizație mai veche, tot pe atât de înaintată. La origina ei aflăm de asemenea o filosofie a istoriei. E cea expusă de Confucius, un secol înaintea lui Socrate. Școala gândirii istorice chineze a fost chiar mai temeinică. În lungul lor trecut, Chinezii îndemnați de Confucius au considerat istoria ca cea mai de seamă știință, făcută să instruiască pe cei chemați să guverneze pentru binele obștesc.

Timp de peste două mii de ani, învățații Chinei s'au dat la studiul documentelor din arhivele imperiale, pentru a descoperi cauzele înălțării și decăderii politice și sociale, a prosperității și corupției care au ritmat trecutul lor istoric. La diverse momente filosofia lui Confucius a fost supusă unui nou studiu. Grijă unui administrator ca Wang an Shi, în sec. II-lea era să studieze cauzele decăderii economice pentru a introduce noi mijloace de îndreptare. Decăderea moralitatii era marcată prin schimbarea dinastiilor. Aplicându-se la acest studiu Chinezii au ajuns să prețuiescă virtuțile conducătorilor și au formulat principii de moralitate publică, ceva asemănător cu filosofia stoică adoptată de împărați în epoca de glorie a Imperiului roman, Flaviani și Antoninii dintre cari se desprinde figura nobilă a lui Marcu Aureliu.

După ce în 1911 ultimul Împărat al dinastiei Manchu o fost îndepărtat, fondatorul Kuomintangului Sun Yat Sen a putut și el să se inspire de lungul șir de istorici ai Chinei. A căutat să formuleze principiile Constituționale ale noii republici pe baza separațiunii a cinci puteri în Stat. Dar schimbările erau prea greu de înfăptuit cu slabele mijloace de care dispunea. S'a văzut nevoit să adopte sugestiile partidului comunist ca să redea țării, cu ajutor rusesc, unitatea națională. Tradiția Chinei însă e prea puternică pentru ca marxismul lui Mao Tze Tung să poată fi considerat altfel decât pragmatic. Mentea chineză e prea realistă pentru a fi captivată de vre-un misticism politic de împrumut sau să fie indusă în eroare de ideologii

mincioase. În această privință toleranța lui Mao pentru sectorul capitalist al economiei e simptomatică. Pentru el, cum a fost și pentru Stalin, doctrina lui Marx e un instrument de luptă contra străinătății. Personalitatea China a avut de suferit mai mult de coteropirea străină decât Rusia și problemele ei politice sunt totuși diferite. Nevoia de expansiune teritorială pentru China nu este o ambiție de ordin ideologic, ci o necesitate economică. Lipsită de teritoriu nu se află în situația Rusiei care are mai mult pământ decât are nevoie dar nu-l poate face rentabil cu păătoasele metode marxiste. Augumentele și metodele lui Marx servesc astfel imperialismului teritorial chinez, pe când ele frânează economia rusească. Ideologia marxistă, departe de a avea un înțeles economic are un rol de dominațiune politică, încurajând totodată agresivitatea în domeniul exterior. De oarece rețetele economice marxiste nu sunt productive decât pentru o economie de războiu, chinezii vor să le întrebuințeze pentru cuceriri teritoriale.

Teoria lui Marx, construită pe valori cantitative, fără să ție seamă de interdependența între cantitate și calitate, este străină unor îmbunătățiri calitative iar China în conjunctura de astăzi nu-și poate permite luxul unei economii destinate producțiunii calitative, pe când o economie de războiu trebuie dirijată cu metode dictatoriale. Iată de ce problemele Rușilor nu se împacă cu ale Chinezilor. Rușii au ajuns la un nivel economic unde metodele marxiste sunt prea primitive pentru a le satisface ambițiile. Văzând nepotrivirea între socoteala de acasă și cea din țarg, caută să se amăgească zicându-se marxști, dar îndepărtându-se de poruncile de bază ale doctrinei. Rușii o fac fiindcă oricât ar vrea să se izoleze de cultura europeană, nu pot. Autonomia lor culturală este iluzorie și succesul economiei lor depinde de adoptarea treptată a metodelor unei economii libere. Cine caută rezultate trebuie să accepte mijloacele. Astfel îndepărtându-se de socotirea valorii cantitative, sunt forțați să adopte profitul capitalist pentru ridicarea producțiunii calitative. Teoriile lui Liberman de la Institutul de Inginerie din Harkov, de care vorbește Pravda din 20 Noiembrie 1962 și de care se ocupă oficialitatea sovietică sunt destinate să salveze firma marxistă schimbându-i însă principiile de bază. Acceptând profitul ca stimulent pentru unități industriale care devin Personalizate îndreptătesc pe Mao Tze Tung să spuie că Rusia părăsește ortodoxia marxistă. Părăsind-o, se gândește să ridice buna stare a populației neglijând obiectivele agresive în exterior. Ceace șiretenia lui Liberman are în vedere este salvarea reputațiunii de neputință a economiei de consum rusești, dar fără să arunce

discreditul asupra firmei marxiste. A accepta profitul ca primă pentru încurajarea responsabilității fiecărei întreprinderi industriale înseamnă a recunoaște personalitatea juridică a acelor întreprinderi, adică recunoașterea responsabilității economice în drept comercial și nu sub amenințare penală. Dreptul comercial este o extensiune a dreptului civil, limitând importanța dreptului administrativ și penal sovietic. Productivitatea încurajată prin personalizarea întreprinderilor nu poate fi conciliată cu planurile marxiste.

Economia marxistă bazată pe silă și agresiune, apărută de un cod penal și nu de unul civil sau comercial, în lipsă de agresivitate internă își justifică scupul cu obiective externe. Fiind instalată ca economie combativă se menține astfel ca economie de războiu. Dacă Rușii astăzi au atins o producțiune apreciabilă prin mijloace forțate și doresc să se puie în rând cu națiunile care practică economia belsugului și a bunei stări, nu vor putea să o facă cu paliative economice fără de reforme juridice și politice implicate în ordinea democratică. Nu se vor putea mărgini la subtilitățile metodelor lui Liberman, ci vor trebui să arunce peste bord întreaga doctrină marxistă.

Atunci Rușii își vor aduce aminte că primul lor așezământ național, acel al Principatului din Kiev, a fost destinat unei opere de cultură și de răspândirea ei, un centru de legătură între comerțianții varegi veniți din nord pentru a se întâlni cu emisarii culturii străvechi veniți din Constantinopol.

Dacă faima și bogăția Kievului s'au risipit după invazia mongolă din secolul al 12 lea, totuși acest sâmbure de civilizație și artă, sădit mai departe înspre răsărit, a fost el care a dat spor și avânt unei națiuni, impestrițate cu elemente mongolice dar convertită și devenită misionară, purtătoare a spiritului individualist al pionierilor nordici și al asociațiilor lor bizantine. Fără acel avânt inițial, fără religia ortodoxă care a pus pe Rușii în contact cu civilizația antică, n'ar exista Rusia de astăzi cu aspirațiunile ei oricât ar fi de confuze, dar păstrându-și avântul creator. Iată de ce ar fi mai interesant pentru Ruși să studieze istoria lor națională într'un spirit realist, părăsind minciuna marxistă, care oricât le-ar fi servit pentru obținerea de rezultate provizorii, de la o vreme începe să devină un balast intelectual păgubitor.

Cei cu mintea zăpăcită de la conducerea Republicii Populare Române, ar trebui și ei să-și aducă aminte că țările românești au un trecut istoric de ale căror învățăminte se pot servi cu prisosință.

Radu A. FLORESCU

DIN MANUSCRISE VECHI

VREMEA PUSTIIRII

Războiul împotriva vieții lăuntrice a mănăstirilor începe să se dea acum pe față. Din "nevăzută", el a devenit față. Puterile care dau războiul nu mai sunt nici ele "puterile ascunse"; ci purced dela "scaun înalt", de la unii episcopi.

În mintea acestor episcopi s'a suit "gândul viclean", despre care vorbește Sfântul Vasile cel Mare în scrisoarea către Hilon; și care gând zice așa:

"Ce folos ai să te depărtezi de împreună viețuire cu ceilalți oameni? Au nu cunoști că episcopii Bisericii lui Dumnezeu, cei puși de Domnul, de obicei viețuiesc cu oamenii și, neconținți săvârșind prăznuirile cele duhovnicești, dela cei ce sunt de față se aleg cu mare folos? Căci acolo e deslegarea gâciturilor celor din pilde, talmăcirea învățăturilor apostolicești, arătarea poveștelor evanghelice, învățarea științei dumnezeiești, întâlnirile cu frații duhovnicești, care prin vederea feței lor, aduc mare folos celor ce se întâlnesc cu ei. Iar tu (monahule) te-ai înstreinat de atâtea feluri de bunătăți și jezi aci, făcându-te sălbatec întocmai ca o fiară. Căci, vezi, aci e mare părăsire, urăciunea locului, lipsa de învățatură, instruire de frați și duhul multei negrijiri pentru porunca lui Dumnezeu." Drept aceea, au hotărât acești "îndreptători" ai schivnicilor să-i lăcuiească de pustnicie, să golească mănăstirile de "trântori" și "mueri", să curme cu "slujirea duhului" și cu "urmarea lui Hristos" — prostii în care mai stăruiesc și azi călugării — și să croiască prea sfinții lor un "monahism social", după porunca și legea Bisericii Vii. Până când călugării vor ajunge la demavârșită "slujire socială", adică să facă și copii pentru armata rumânească, ei vor trebui

să înceapă cu "misionarismul" și cu "filantropia". Călugărițele au și început.

Plouă circularele către starețe. Coadele de topor și prostii cu nume și putere mare în călugărie merg, în numele Stăpânului, să le "convingă". Vânătorii de mitre arhieriești trec prin strungă tot ce — i "tânăr" din mănăstire. Măsoară cu priviri "duhovnicești" boiul, ca să fie trupeș și bine rotunjit. Cearcă cu "ochii minții" ceia ce nu se poate vedea, ca să nu aibă cumva vr'o vătămare. Ispitesc pe îndelete fața și ochii, ca să fie acestea "dulci la vedere" și "mângăioase" la căutătură. Caută maselele și se uită la limbă, ca să fie "neprihănite" la miros și cu "nespusă dulceață" la auzire. (Căci așa a zis și un Ministru al Sănătății: "infirmieri nu trebuie să-i miroase gura, trupul sau picioarele și nu trebuie să fie grosolană în vorbă sau urâtă ca mama pădurii").

După asemenea "recrutare", copilele și călugărițele tinere au fost și sunt încă înaintate "cu tablou în regulă" comandamentelor militare, ca să facă din ele infirmieri și surori de caritate. Și astfel au fost jefuite mănăstirile de răsăd lor cel neprihănit și răvnitor.

A fost lipsită obștea de îndrăzneala marilor lupte, de pilda biruștelor, de căldura vitejiei, de molipsirea fărâmarilor duhovnicești.

Au fost sărăcite starețele de ucenicele încă sub vântuală, pe al căror suflet îl va cere Dumnezeu din mână lor.

Au fost părăsite bătrânele, bolnavele și nepu-

lor, muncile cele mai grele pentru binele obștesc. Iar "miresele lui Hristos" sunt înaintate, astăzi, cu tablou în regulă comandamentelor militare, de Stăpânii lor.

Sunt silite să învețe Anatomia, ele care s'au lepădat de toată grija cea trupestă.

Sunt canonisite să pipăie trup bărbătesc, ele care n'au voie să-și vadă nici goliciunea trupului lor. Sunt nevoite să facă "spălături", să administreze "clisme", ele care sunt osândite de canoane și pentru baia lor.

Sunt obligate să priveghieze "convalescența" tinerilor, ele care nici la duhovnic nu pot să se mărturisască singure; ci numai în fața stareței lor.

Toate acestea, cu prețul vătămării lor, cu agonisirea pierzaniei sufletului, cu primejdia lipsirei de mântuire, cu căderea lor din starea de mirese dumnezeiești; dar cu câștigarea unei "diplome de infirmieră și soră de caritate".

Ce-i pasă însă episcopului de pierderea unui suflet? Ce însemnează pentru el și pentru drăceștile lui unelte această împerechere de curvinte: "mireasă a lui Hristos"; decât nebunie!

El știe sigur că cea mai puternică armă a călugărului este "fuga de lume". Deaceia scoate pe călugăr în lume. Dă pe călugăriță pe mâna comandamentelor, felcerilor și tinerilor "convalescenți". În acest chip sfârșește repede cu călugăria. Și în câțiva ani de pustire va termina și cu mănăstirile. Pentru că rămânerea și intrarea în monahism sunt legate de căpătarea diplomei de felcer. Iar cine are o diplomă de "sărăcia" fără leafă, la "ascultarea" fără medicul șef, la "fecioria" fără știința anatomiei și a părților intime, la "psaltichia" fără tangouri, la "psaltirea" fără romane, la "clopotele și toaca" fără radio, la "borșul mănăstiresc" fără smântână și puș primăvăratec, la "metaniile" fără sidef,

rubine și ametiste. Are, pentru asta, dovada celor câteva sute de călugărițe-infirmiere din vremea marelui războiu, care nu s'au mai întors din lume și când s'au întors, au pirotit până ce și-au luat sborul către lumea a cărei dulceață n'au putut nici cu un chip să o uite.

Sfârșind cu călugăria, episcopul are încă un câștig. Va bine-merita dela Societate, că a scos "trântorii" și "muerile" la lucru și va recunoaște Istoria că a fost unul dintre "cei mai mari reformatori, destelinați de ogoare, neînfriecat sfărâmat de lenei, indolenței și relei credințe"; că "a înțeles spiritul vremii".

Dar dacă o călugăriță sau ucenică s'ar împotrivi, totuși, să se facă infirmieră sau soră de caritate? S'o ferească Dumnezeu! Pentru că, atunci, cade în păcatul "neascultării". "Ochii și urechile Stăpânului", exharul mănăstirilor, "cercetează imediat la fața locului". Ticăloasa e muștrată între patru ochi și în sobor. În cazul că nu se lasă "convinsă", i se încheie îndată "proces-verbal" de nesupunere. Pe baza lui exharul face referat "de scoatere din buget"; iar dacă stăruie, "de excludere din mănăstire sau din monahism". Să plece în altă eparhie? Cine o primește? În "biletul de ieșire din eparhie", în cazul că i se dă, e destul să scrie Stăpânul că-i "răzvârită" și nimeni n'o primește.

Astfel "mireasa lui Hristos", știind că: de se va sui în munte, și acolo este episcopul; de va pogori în vale, episcopul este de față; de-și va lua "aripile de dimineață" și se va sălăști la marginile mării, celei negre, episcopul o va întâmpina și acolo și o va bate cu dreapta lui, — se va înfricoșa împreună cu psalmistul, zicând în sine: "Unde mă voi duce dela duhul tău? Și dela fața ta unde voi fugi?"

Și va merge la comandamentul, unde o trimite Stăpânul. Ca să ajungă "mireasa convalescenților".

conform. GLYKON MONAH

CRIZA "CETĂȚEANULUI ÎN UNIFORMĂ"

torul moral a cărui prezență și intensitate într-un organism militar este mai greu de apreciat, fiind doar presupus, până la proba contrară, într-un grad mai ridicat sau mai scăzut.

Valoarea tehnică intrinsecă a unei armate nu poate fi cântărită, în general, decât de specialiști, care au puțină să-și dea seama de calitatea tehnică a purtătorului de arme, lucru care rămâne strein posibilităților de judecată ale masei populare. Cel de-al doilea aspect cade, dimpotrivă, sub privirile critice ale marelui public. Din nefericire, a existat și există eroarea de a se crede că acest aspect al soldatului poate fi neglijat, simplificat până la devalorizare, ca unul fără de importanță, punându-se accentul pe primul aspect, acela al pregătirii tehnice. Valoarea unui organism militar și a componentelor lui nu poate fi dată însă decât de însumarea ambelor aspecte într'un tot unitar, în funcțiune — cum am mai spus — de valoarea morală a organismului. Un soldat, oricât de bine pregătit tehnic, dar devalorizat, prin apariția sa labilă, neglijentă și lipsită de prestanță necesară în viața publică, nu poate sta sub semnul valorii morale indispensabile unui organism militar.

La rândul ei, forța morală a unei armate poate fi dată desigur și de temeinicia convingerilor politico-cetățenești ale soldaților respectivi, dar numai parțial, convențional și condiționat. Numai sentimentul național al componentelor unei forțe armate, fie ei "cetățeni în uniformă" sau altcum, este factorul absolut, în măsură să determine calitatea morală a unei armate. Când acest factor este prezent și cultivat în structura psihică a unei armate, poate fi până la un punct indiferent, dacă soldatul apare în public în ținuta marțială a purtătorului de pe vremuri al "hainei Regelui" sau în uniforma sportivă, ajustată pe coapse și pulpe, în comoditatea neglijentă a soldatului american, bunăoară. Deosebirea este însă că la soldatul american, englez și chiar francez aerul de neglijență voită nu stărbeste cu nimic baza morală, pe care ei stau, grație sentimentului profund național care-i animă, din simpla convingere a superiorității, națiunii respective. Nu tot astfel stau lucrurile când este vorba de un soldat nou, căruia s'a crezut necesar, din cauze despre care nu este în cădere noastră să pomenim aci, să i-se insuflă o vădită mefiență în cultivarea sentimentului național.

Ministrul Armatei Federale Germane, Domnul Kai Uwe von Hassel, s'a arătat, într-o cuvântare publică, ținută de curând, destul de îngrijorat de lipsurile constatate în experimentarea unei alte formale, a așa zisei "Innere Fügung" (subsecvență celei a "cetățeanului în uniformă"), care a urmărit și urmărește întărirea sentimentului de solidaritate a "cetățeanului în uniformă" cu principiile politico-sociale, după care este reghezată viața publică actuală a poporului german liber, insistând pentru intensificarea și perfecționarea educației formulate de "Innere Fügung". Acest lucru nu este cu puțință — a adăugat Ministrul von Hassel — fără concursul întregului popor în acțiunea de apărare națională. Cu alte cuvinte, conlucrarea cea mai strânsă între armată și popor, lucru ce n'a putut exista până acum, deoarece s'a făcut totul în sens contrar, prezentându-se armata ca răul clasic necesar, pentru care poporul n'a fost nici invitat nici încurajat să aibă vreun interes, iar soldatul non creat a fost lăsat să se descurce singur sub privirile pline de mefiență ale publicului.

Ministrul Armatei Federale Germane a evitat, firește, să pună accentul pe ceea ce se pare că nu este suficient și satisfăcător în educația "cetățeanului în uniformă": necesitatea întăririi sentimentului național! Sunt încă lucruri, care trebuiesc ocolite cu vorba, dacă nu cu fapta. Menajarea atător și atător factori, în această privință, este explicabilă și poate și necesară. Problema cere însă în fond, o tratare adecuată și urgentă.

Apelel Ministrului Armatei Federale Germane către întregul popor pentru participarea acestuia la problema generală a apărării țării dovedește că criza "cetățeanului în uniformă", care trebuia neapărat să vină, a devenit acută. Acest apel nu poate fi interpretat decât ca necesitatea urgentă a identificării întregului popor cu organismul militar al țării, lucru el însuși imposibil fără existența și cultivarea sentimentului național, ce singur poate lega poporul de armata sa.

»HABEMUS PAPAM«

Speranțe și temeri întâmpină pe noul Papă. Și unele și altele fără temei. Oamenii își îndrăgesc cu un papă poate schimba astăzi cursul bisericii lui Cristos; că poate întoarce cămașa cum vrea el. Eroare! Papă nu e un autocrat. Papă e doar purtător de cuvânt: el dă expresie hotărârilor Conducerii. Care Conducere numai într'un anumit sens se confundă cu el.

Evident un Papă poate aduce în biserică un nou stil de viață. El poate face o mulțime de lucruri. Care nu-i pot păgubi decât lui. Bisericii lui Cristos, nu. Istoria bisericii romano-catolice a

cunoscut 262 de papi. Cum ar arăta azi această biserică dacă fiecare papă ar fi condus-o după voia lui?

Noul Papă, Paul VI, va fi, după toate semnele un mare papă. Are pentru aceasta darurile necesare. Într-o "mărimea" lui se va măsura pe răvna și pe talentul lui în slujirea lui Cristos cel înviat din morți. Ca și Paul "apostol al lui Isus Cristos" el se va putea distinge între urmașii lui Simon Petru prin eminența spiritului său. Și prin credința, care poate muta munții.

G. R.

Das Kardinalskollegium

Dem Kardinalskollegium der römisch-katholischen Kirche gehören derzeit 82 Kardinäle an. Es setzt sich zusammen aus 6 Kardinalbischöfen, 64 Kardinal-Priestern und 12 Kardinal-Diakonen. Die rangältesten dieser Kardinalskollegien, denen besonders zum Zeitpunkt der Sedisvakanz wichtige Funktionen zufallen sind die Kardinäle Tisserant (Bischof), Gonalves Cerejeira Manuel (Priester) und Ottaviani (Diakon). Kardinaldekan ist der Franzose Tisserant.

Von den 82 Kardinälen sind 50 residierende Oberhirten und 32 Kurienkardinäle. Der Anteil der Italiener im Kardinalskollegium beträgt etwas mehr als ein Drittel, 29. Die 53 nichtitalienischen Kardinäle kommen aus Frankreich (8), Spanien (6), USA (5), Deutschland und Brasilien (je 3), Argentinien, Kanada, Portugal (je 2) sowie Irland, Armenien, Australien, Oesterreich, Belgien, Chile, Japan, China, Kolumbien, Schottland, Ecuador, Ungarn, Indien, Mexiko, Niederlande, Peru, Philippinen, Polen, Syrien, Tanganjika, Uruguay und Venezuela (je 1).

Unter den als Oberhirten residierenden 50 Kardinälen befinden sich 3 Patriarchen (Antiochien, Venedig und Lissabon), 45 Erzbischöfe und 2 Bischöfe (Lille und Bukoba in Tanganjika). Alle residierenden Kardinäle sind Kardinalpriester.

Der Anteil der Italiener unter den 32 Kurienkardinälen beträgt 22.

Das Durchschnittsalter des Kardinalskollegiums beträgt 72,9 Jahre, liegt also etwa 1,5 Jahre niedriger als beim letzten Konklave im Jahre 1958. Das Durchschnittsalter der an der Kurie wirkenden Kardinäle liegt um einige Jahre höher: es beträgt 77,5. Der älteste Kardinal ist der am 8. Juni 1872 geborene Kurienkardi-

nal Francesco Morano (Italien), der jüngste der am 19. Dezember 1912 geborene Erzbischof von Lima in Peru, Juan Landazuri Ricketts (um 4 Monate jünger als Kardinal Döpfner). Es gibt einen afrikanischen Kardinal (Rugambwa) und einen chinesischen Kardinal (Tien Chen Sin) und einen Japaner (Tatsuo Doi).

Zwei Kardinäle sind an der Ausübung ihrer oberhirtlichen Funktion gehindert. Es handelt sich um den Primas von Ungarn, Erzbischof von Esztergom, Kardinal Mindszenty, der im Asyl in der amerikanischen Botschaft in Budapest lebt, und um den Erzbischof von Peking, Kardinal Tien Chen Sin, der derzeit als Apostolischer Administrator von Taipeh auf Formosa wirkt. 70 Kardinäle der 82 Kardinäle sind Weltpriester, 12 gehören einem Orden an. Zwei Kardinäle gehören orientalischen Riten an: der Patriarch der unierten Syrer, Kardinal Tappouni, und der frühere Patriarch der unierten Armenier, Kardinal Agagianian. (Kathpress)

Mit Paul VI. werden es unberufene propagandistische Ausdeuter der römischen Kirche schwer haben. Der Staatsmann wird es wissen, den Lehrer zu verteidigen. Zwischen Kirchenreform und Willkür wird unterschieden werden; zwischen der „neuen Theologie“ und der „Relativierung des Glaubens“ wird es keine Verwirrung geben; zwischen der Friedenspolitik der Gerechtigkeit und dem über der Ungerechtigkeit ausgebreiteten, allzu barmherzigen Mantel der einfachen Koexistenzpolitik werden die zu sehr nach links geratenen katholischen Intellektuellen wählen müssen.

Alfons Dalma

"VREDNIC ESTE!"

Un cetitor ne întreabă: "Are sau nu creștinul dreptul să spună, după toate legile democratice — că un candidat la preotie nu e vrednic? Și dacă are acest drept, ce se întâmplă când face uz de el?"

Răspuns: Când biserică a lăsat creștinului puțință de a spune aci un "nu!" n'a făcut-o pentru a respecta vreo rânduială democratică.

Creștinismul n'are evlavie pentru democrație; el cultivă aristocrația. În biserică sunt "păstori și oi"; sunt "capete și picioare". Și oia nu poate fi păstor; precum nici piciorul nu poate fi cap. Episcopii (care nu numai "reprezintă", ci și intrupează biserică) n'au trimis, evident, comunităților dictatori; ci păstori. S'a avut întotdeauna grija să nu s'aducă sminteală poporului. Dreptul de a hotărî însă dacă un candidat la preotie este sau nu vrednic e dreptul episcopului. Judecata episcopului nu are a se sinchisi de dimotikie.

Care este atunci rațiunea acestei porțițe lăsată deschisă? Rațiunea e aceasta: s'ar putea întâmpla ca un candidat să tănuiască, la cetera canonică, fapte grave, fapte de natură a-i tăia drumul spre preotie. Și atunci se iveau unii (care a tălărit împreună cu candidatul) sau care are dovezi grele despre nevrednicia lui — după rânduile canonice) și spune: nu e vrednic! Evident că într'un asemenea caz com-

plicele, sau acuzatorul, e dator să prezinte episcopului dovezile înainte de oficierea tainei preoției. Însă cum în vremile de demult nu erau nici trenuri, nici automobile, nici avioane, nici telefoane, ci omul trebuia să vie călare sau pe jos, să treacă munți înalți și văi adânci i s'a lăsat puțință de a alerga cu dovezile chiar și la vremea slujbei de sfințire. Aceasta a fost rațiunea.

Într'un asemenea caz, episcopul cântărește dovezile și apoi hotărăște. Singur!

Expresia "vrednic este" face parte din slujba hirotoniei. Episcopul nu rostește aceste cuvinte spre a le supune votului poporului. Ci spre a aduce faptul la cunoștința poporului.

G. R.

CARTI

GEORGE USCATESCU: EL TIEMPO DE ULISES, Editora Nacional, Madrid 1963, 226 pagini.

PUBLICATII:

BULETIN INFORMATIV, al Asociației Românilor Liberi din Germania (e. V.), An. VIII, Nr. 1, Aprilie 1963, 8 pagini. Red. și Adm. Nr. 1, Aprilie 1963, 8 pagini. Red. și Adm. Nr. 8 München 42, Camerloher Str. 99. Schriftleiter und verantwortlich für den Inhalt: A. NICOLA, 8 München 42, Agricolastr. 5.

DIN MADRID

Cu prilejul Sărbătorii Naționale de 10 MAI, s'a oficiat o slujbă solemnă de către Cuvioșii Lor, Părinții Dr. Alexandru Mircea, Rectorul Misiunii Catolice Române din Spania, Amalio Orduna și Canonicele Francisco Aguirre.

Au asistat: Contele de Vallesleau, Președinte al Consiliului de Stat, fost Ministru al Lucrărilor Publice și Primar al Madridului, Ministrul Plenipotențiar Ernesto Barnach Calbo, Ambasadorii: Juan de Cardenas (Decanul Ambasadorilor Spanioli) cu soția, Marchizul de Prat de Nantouillet cu soția, Romero Radigales cu soția, Contele de Rabago cu soția, Julio Arana Urioste, Generalii: Diaz de Villegas, Director General la Provinciile Africane de la Președinția Consiliului de Miniștri, Ramirez de Cartagena, Ricardo Villalba și DR. José Luxan; Colonelul Serrano și Locotenentul — Colonel Fernandez de Cordoba, cu un grup de ofițeri, D. Fernando de Escoriaza Director al Afacerilor Politice ale Europei Orientale; Doamna General Cear Saenz de Santa Maria, Doamna de Onoare a Infantei Beatriz (sora Reginei Maria a României), Doamna Sol Barzanallana de la Cuesta (sora Ambasadorului Marchiz de Barzanallana, ultimul Ministru al Spaniei la București), Victoria Casa Rojas de Prilogeau, Contesa de San Esteban de Canogo, fiica Ambasadorului cu același titlu și nepoata Domnitorului Mihail Sturdza;

D. Cabot Sedwick, Subdirector al Secțiunii Politice a Ambasadei Statelor Unite, cu soția, D. Henri Gardet, reprezentând Ambasada Franței, D. Winston Mih, Prim Secretar al Ambasadei Chinei, Domna Pusta, soția fostului Ministru al Afacerilor Străine al Estoniei, actual Ministru la Madrid, Kaarel Robert Pusta, Francisco de Marosy, Ministrul Ungariei, Robert Kampus, Ministrul Letoniei cu soția, Luka Lukovic, Ministrul Yugoslaviei, Doamna Eugenia Formanek, Ministrul Cehoslovaciei, Părințele franciscan Branco Maric, Reprezentant croat.

D. Sergio Cifuentes, Delegat al Serviciului Exterior al Movimentului, Marchiz de Baides, titular al Consulatului General al României la Malaga, Consul General Luis Beneyto cu soția, Dna Cristina de Barandica de Roca de Togores, Ethel Barandica, soția Dlui Manuel Barandica din Ministerul Afacerilor Străine, Dna Ioana Zeuceanu de Goll, fiica fostului Ministru al României în Spania, Dna Enrique Trauman, soția Consulului General al Guatemalei, Profesorul Universitar Antonio Deryng, Președintele Fostilor Combatanți Polonezi, Miștrii Plenipotențiar Edmond Ciuntu și Radu Ghenea cu soția, Vasile Iasinschi, fost Ministru. Pictorul Alexis Macedonschi. D. Traian Popescu și Ilie Sturdza, Vice-Președinte și Secretar General al Comunității Românilor din Spania, Căpitanii Opreș și Galea, Locotenenții Nicolaescu și Neagu, Dnii Ion Bozosa și Gheorghe Costea, Doamna Elena Botzaris, Doamna Maria Popovici Droc, D. Arhitect Nicolae Damian, D. Radu Enescu, Profesor Universitar din Peru.

Ceremonia a fost prezidată de D. Nicolae Dimirescu, Ministrul României și George Demetrescu, Președintele Comunității Românilor din Spania.

În ziua de 1 Iunie, în biserică De las Salesas, s'a oficiat un Requiem pentru adormiții:

ALICE PONTA
VIRGINIA COTRUȘ
CRIȘU AXENTE
NUȚU ARDELEANU
STELIAN POPESCU
MIHAIL DUMITRESCU
VASILE FLORESCU
ION BRAȘOVEANU

Principe CONSTANTIN CANTACUZENO
ALEXANDRU BUSUIOCANU
ARON COTRUȘ
GRIGORE MANOILESCU

COLONIE DE VARĂ PENTRU COPII

Comitetul de conducere al Asociației Românilor Liberi din Germania a putut realiza și în anul acesta mijloacele necesare pentru finanțarea unei Colonii de vară, care va fie organizată de Dl. Eduard FUCHS.

Colonia se va deschide la 15 Iulie în Berchtesgaden-Strub, Deutsches Jugendherbergswerk și va dura până la 31 Iulie a. c. Numărul copiilor este limitat la 50, având prioritate la admitere elevii dela Școala Românească din München.

Cuvântul

apare odată pe lună adresa pentru chestiuni de redacție și administrație: George Racoveanu, 805 Freising, Schneegg-Str. 9, Deutschland. Pentru abonamente: Postscheckamt München, Konto-Nr. 1871 66, für George Racoveanu. Costul abonamentului anual pentru Europa 12 DM; pentru Americi 5 doll. Verleger: George Racoveanu